

PARADA LITERÀRIA

El vago on m'acostumo a asseure és bastant vell. M'agrada pensar que ha viatjat molt. Quantes històries haurà conegut? Quants somriures i il·lusions haurà transportat al llarg del temps?

Són les 7. Com cada matí, espero dreta al costat de l'andana. Les llargues i estretes vies es perden en la llunyania. Es comença a entreveure una petita taca negra en l'horitzó. Finalment s'observa amb claredat. El tren ja ha arribat.

A aquestes hores no acostuma a haver-hi gaire gent. M'assec sola. Sempre en el mateix lloc. Al costat de la finestra. És el meu espai. Si algun dia el trobo ocupat em dolrà. És el millor seient de tots.

Durant els primers viatges solia passar el temps escoltant música. Em recolzava al vidre i em col·locava un auricular a cada orel·la. M'endinsava en el meu món. Tanca els ulls i m'endormiscava amb el lleuger sotragueig del tren. El trajecte es feia curt. Toti això, ho havia deixat de fer.

Ara m'agrada mirar per la finestra. Contemplar els paisatges desfilant davant dels meus ulls. Observar els canvis. Cada dia descobreixo alguna cosa nova. El tren travessa multitud de camps. Miro com creixen els conreus. Els colors canvien segons les estacions de l'any. Alguns pensen que és un paisatge trist i lleig. Jo no ho crec. A l'hivern els camps s'inunden de boira. Els hi dona un aspecte enigmàtic i misteriós. Quan és molt espessa fa por. A l'estiu tot es tenyeix de groc. Del color de la llum. És una estació molt seca i hi fa molta calor. He arribat a pensar que m'agraden aquestes terres perquè reflecteixen els meus estats d'ànim. El fred i la foscor dels dies d'hivern m'acompanyen quan estic trista. Amb els cobrosos i clars dies d'estiu comparteixo moments d'alegria i felicitat.

En arribar a la meitat del recorregut el tren s'atura. S'obren les portes i la gent hi puja. Poc a poc els seients s'omplen. Ja no estic sola. Els meus ulls recorren l'estació. El veig. Es passeja a passes lentes per l'andana. S'ajuda amb una crossa de fusta. Aixeca la vista i les nostres mirades es creuen. Aleshores somriu. sento el xiulet i les portes es tanquen. Ens tornem a moure. El vell aixeca el bastó i el mou. M'acomia.

Ja no estic tan tranquil·la. El silenci ha donat pas al rebombori. Escolto la conversa dels passatgers. N'hi ha que es queixen del temps. Fa fred. Dos joves parlen sobre els exàmens. Aquesta nit començaré a estudiar. També puc percebre la melodia de les cançons que escolta una noia. Té el volum massa alt.

Així passen els darrers minuts del meu viatge. Miro el rellotge i calculo quant temps em queda per arribar a classe. Per sort la facultat no és gaire lluny. Els temps han desaparegut. Davant la finestra s'alcen els edificis de la ciutat. Per les carreteres hi circulen els cotxes. N'hi ha molts. És l'hora punta. Faig una darrera ullada per la finestra. Un raig de llum s'escola entre la boira. Surten el sol. És un moment màgic.

Una veu trenca els meus pensaments. Els megàfons ens avisen que hem arribat al nostre destí. M'aixeco. Agafa la motxilla i baixo. D'aquí a unes hores hi tornaré a pujar. I amb sempre, m'asseuré al meu lloc.

Nom i cognoms:

Ainza Seguí Ugalde

Escola:

Institut Manuel de Pedrola

Curs:

3r ESO

Categoria:

Grup 4

Àrea de Lleida

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori
i Sostenibilitat

Generalitat de Catalunya
Departament
d'Ensenyament

